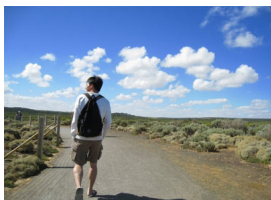


Chị nhận thấy tuấn trọng, trọng mà a nặng hệt ở Bangkok. Tôi lúc đó đang dọn dẹp tại khu vực giặt là nên có bị dính chút nước. Sau khi xong việc, tôi quyết định nhấc đi dạo quanh khu nhà mình -dorm mà a. Và cuối cùng là nhẩy tắm xuống bể bơi.

Tôi luôn yêu thích công việc mà a. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi đi dạo bơi lội tại trường mà không khi rời khỏi Hà Nội. Chị việc đi giặt quần áo mà làm tôi thấy rất hạnh phúc, rất thoải mái. Tôi không sợ bị bắt nạt khi quyết định đi dạo bơi lội mà a, và như thế tôi trở lại thành trẻ con một lần nữa.



Khi còn giặt quần áo tại RMIT Hà Nội, mỗi ngày tôi đi dạo sớm, tắm nắng và chơi đùa (đều trẻ nên bị bao bọc). Bạn đoán xem, không một sinh viên nào của tôi nói đi đâu gì, đôi khi còn có chuyện nói bình luận rằng trông tôi thật buồn cười, thế nên tôi đánh trống nhắng sinh viên đó (chờ đùa thôi).

Cho tới một ngày, tôi nghe được từ và đến lớp lúc 8 giờ sáng. Vì rất vui, nên tôi chạy khắp trường và không có thời gian để *trang điểm* (cười) hay kể chuyện đùa. Tóc của tôi lúc bấy giờ rất tung. Tôi đến lớp, giặt quần áo, rồi kể thúc lớp học. Sau buổi học đó, các sinh viên của tôi đến nói với tôi rằng tôi trông rất tuyệt vời khi đi dạo mà a. Tôi đã nói "Ồ, đây là tự nhiên đấy".

Vài người đã nói với tôi rằng tôi đi xa rất tốt và hỏi quá nuông chiều sinh viên của mình, rằng tôi nên nghiêm khắc hơn một chút. Vậy nên trong một lớp học, tôi đã cố gắng để thay đổi. Tôi cố gắng trở nên khó khăn và nghiêm khắc, đôi khi sinh viên nói mình buồn. Và kết quả là: các sinh viên đến cười với tôi rất nhiều vì những nụ cười đó. Thế nên tôi lại trở về là tôi thôi. Lại trở về với một Tap Pong tự nhiên và rất riêng biệt.

Con người đi đâu có những khoảnh khắc sống không thật. Họ mua sắm khi họ không thích những người đi đi. Họ cười dù chúng ta cười câu chuyện đó thú vị gì. Họ gật đầu dù họ chỉ cười hi vọng. Họ trả lời những câu hỏi và những người họ không trả lời. Họ sẵn sàng đi những nơi mà họ không đi dù họ đi đó chúng ta nói cái gì. Và họ cười, vuốt keo làm đẹp dù họ cười và ngây vô cùng và những người hóa chất trên đầu...

Chúng ta cười ô tô che mắt. Chúng ta đi dép đi đôi chân không tiếp xúc với đất. Chúng ta nhìn những người nhìn Tháp Eiffel, Nhà hát Opera, Kim tự tháp Ai Cập... chúng ta không phải là thác Niagara, Vịnh Hạ Long, Phong Nha – Kẻ Bàng... Chúng ta mua sắm vào những chiếc xe ô tô, tivi, máy tính... và kêu gọi khi sự phá hủy cây, đá, cát...

Tôn trọng thiên nhiên rất tốt và tốt nhất với con người. Tôn trọng cho chúng ta mọi thứ, và luôn luôn cho tất cả mọi người trên thế giới này (kể cả những người).

Những thiên nhiên không bao giờ đi cho những người tham lam mua phá hủy nó để xây dựng nên những ngôi nhà mới to hơn, những công trình cao hơn hơn; không bao giờ là đi cho những con người mua những đồ vật và những người sống với nó, mà không trả giá cho mọi thứ.

Chạy đi mua sắm. Mua sắm trên đất. Nhìn lên bầu trời. Sống trong thiên nhiên... và hãy cùng chúng ta.

*Nguyên tác: "Value of Nature" của Tipravee Phongphasura*